

Naša gostja je bila učenka Julia Maria iz Poljske. Živi na severu Poljske v mestu Police ob reki Odri.

Pred njenim prihodom je Zoja z njo navezale stike preko socialnih omrežij in nam je bilo nekoliko lažje ob prvem srečanju, ker smo že vedeli nekaj o njej.

Bila je zelo vljudna in prijazna, a bolj mirne narave. Dobro je govorila angleško, tako da s sporazumevanjem nismo imeli težav.

Julia je bila zelo navdušena nad našo naravo, ker je hribovita in zelo zelena. Ker so jo naši gozdovi navduševali, smo se odločili, da gremo z njo na krajši sprehod v gozd, ki je za našo hišo. Ravno takrat so cvetele borovnice in kar ni mogla verjeti, da imamo borovnice tako blizu doma. Ker nismo bili obuti za daljšo in strmo hojo smo svetovali, da se obrnemo, a je Julia vztrajala, da je v redu in da si želi povzpeti višje. Malo višje smo čisto blizu videli nekaj srn, ki so se pasle na jasi. Da je bilo presenečenje še večje, smo pozneje videli še zajca. Izrazila se je, kot da bi imeli živalski vrt na prostem, saj v svojem kraju tega ne vidi. Z vrha hriba smo potem imeli lep razgled na Žiri. Po povratku je izrazila željo, da bi v soboto ponovili tak sprehod a nam žal ni uspelo, zaradi slabega vremena. Povedala nam je, da imajo hribe le na jugu Poljske in da si le redko privoščijo obisk v hribe, ker so tako oddaljeni.

Zelo zanimiv se mi je zdel dogodek, ko smo obiskali staro mamo. Presenetilo me je navdušenje mame, kako jo je toplo sprejela in ji kar po slovensko razlagala, da je že bila na Poljskem in katera mesta je tam obiskala. Na moje začudenje je Julia skoraj vse razumela. Mama ne bi bila mama, če ji ne bi stregla s svojimi domačimi dobrotami, ki jih je Julia z užitkom poizkušala. Ker je mama govorila vse v slovenščini, je vladalo veselo vzdušje in naleteli smo na kar nekaj podobnih besed. Ob tem sem pomislila, da bi bilo neznanje angleškega jezika za nekaj tudi dobro.

Pri hrani ni bila izbirčna. Zadnji večer nam po večerji Julia reče, da je pri nas zanimivo, ker imamo skoraj vso hrano domačo. Pa ni bilo vse domače. Bila je pač hrana, ki jo doma ponavadi pripravimo (doma pečen kruh, domača pizza, domača marmelada,

doma pečeni piškoti, sir in suha mesnina od bližnjega kmeta ...)

Za našo družino je bila to zelo lepa izkušnja, ki bi jo še ponovili. Julia pa nam bo ostala v zelo lepem spominu.

Družina Jereb

* * *

Z ženo sva bila vesela novice, da se nam bo v mesecu aprilu za teden dni pridružilo dekle, ki sodeluje v projektu Erasmus+. Nekaj dni kasneje sta nama hčerki – gostiteljici postregli še z dodatnimi informacijami. Naša gostja je stara 15 let, prihaja iz Nemčije iz manjšega kraja ob luksemburški meji ter ji je ime Jasmin.

Nekaj problemov se je porajalo okoli postelje, kjer naj bi Jasmin spala. Kakor koli smo šteli, je bilo postelj samo pet in je ena manjkala. Sklenili smo, da sina Jaka za čas obiska prestavimo nadstropje nižje v dnevno sobo in upali, da Jasmin ne bo preveč motilo, ker si bo morala sobo deliti z gostiteljico Tajdo in spati na Zalini postelji. Zalo pa smo za čas Jasmininega obiska preselili v Jakovo posteljo. Največji problem je bil torej rešen.

Drugih skrbi nismo imeli, saj smo kar pogosto deležni podobnih obiskov v obliki ženinih sorodnikov iz Avstralije ali maminih iz Srbije. Do sedaj so od nas še vsi odšli zadovoljni. Upamo, da je bilo tudi tokrat tako.

Ko smo izvedeli ime gostiteljice, so moja dekleta seveda takoj navezala stike z našo gostjo. Spet je trpel domači računalnik. Pri skupnih večerjah sva z ženo uspela izvedeti, da Jasmin govori srbohrvaško, saj njena mama prihaja iz Sarajeva. Novice sva bila z ženo seveda vesela, saj se nama ne bo potrebno truditi z najino »poor english« ali »slechte Deutsche sprache«. Imela bova problemček manj in tudi roke bodo manj trpele, saj jezik bivše države za prvo silo še vedno obvladava (jaz malo bolj, ker sem ga eno leto intenzivno vadil pri vojakih).

/.../

Sobota popoldan je bila rezervirana za »družinski« izlet. Dekleta bi si rada ogledala slapove v v okolici Bohinja in gore, jaz pa sem vztrajal pri odhodu na morje. Nemci in predvsem Nemke so znane po tem, da so že od nekdaj rade imele morje. Obetala se je deževna sobota, v Bohinju ima dež mlade še takrat, ko je povesod drugod sonce. Z gostiteljem Aljažem in Tjašo, njunima gostjama Maro in Bianco, smo se torej odločili, da se podamo na naše slovensko morje. Ko smo v Strunjanu stopili iz avta, se je odprlo nebo in na nas spustilo močno spomladansko

nevihto. Že naslednji trenutek pa se nas je nekdo zgoraj usmilil in do večera je na nas sijalo sonce. Sprehodili smo se do strunjanskega križa, si ogledali pred kratkim odprt muzej solin, še prej pa malo posedeli ob obali, od katere se naše severne gostje kar niso hotele posloviti. Ustavili smo se še na obali Salinere in nad Fieso, da smo si z vrha ogledali skoraj vso našo obalo, kar res ni bilo težko. Sledil je ogled piranskega obzidja, cerkve sv. Jurija, sprehod skozi Piran, postanek in ogled akvarija, kjer so si dekleta nakupila spominkov.

/.../

Nedelja je bil čas za slovo. V želji po ponovnem snidenju smo se poslovili od prijetnega dekleta Jasmin, njenih mentorjev in prijateljev. Verjamem, da nas je njen obisk obogatil za prijetno izkušnjo. Upam, da je tudi Jasmin takega mnenja in ji bodo ostali lepi in prijetni spomini na Žiri in na druženje z nami.

Zvone in Nataša Kopač

* * *

Zadnja dva dneva pred prihodom naše gostje - Miriam s Sicilije - sta minila v velikem pričakovanju in pripravah, da bo vse tako, kot mora biti.

Po, razumljivo, še malce sramežljivem spoznavanju v prvih urah nedeljskega popoldneva je naše skupno življenje steklo, kot bi že od nekdaj bila del naše družine. Prav vsak dan nas je presenetila s kakšno novo zanimivo izkušnjo ali informacijo. Miriam je res poseben otrok, ki ga ne srečaš prav pogosto. Ima izreden talent za jezike. Takoj je osvojila pravilno slovensko izgovorjavo in naglašanje nekaj besed in imen, ki jih je želela znati. Izvedeli smo, da se je sama naučila špansko, da res dobro govori angleško in da se je sama naučila japonščine, v kateri redno komunicira s svojimi spletnimi znanci. Ker sem vseeno malce podvomil v omenjeno, je povedala,

da je v japonščini kar dvakrat v celoti prebrala tudi prva dva dela Harryja Potterja (pa še 6x v italijanščini in nekajkrat kompletnega v angleščini!). Potem smo spoznali njeno veliko ljubezen do risanja in ko smo ji poklonili pravo skicirko, ni bilo srečnejšega človeka od nje. Vsak trenutek, ko "ni imela kaj početi", je risala.

Dnevi so bili čisto prekratki, da bi si lahko povedali vse kar smo želeli. Angleščina je za en teden postala naš novi družinski uradni jezik.

Tako pozno, kot v tem tednu, nismo še nikoli hodili spat (vsak večer je bil kot novoletna noč). Potem, ko sta naša osmošolca že podlegla teži dneva, je Miriam prisedla k nama z ženo v dnevni sobi in smo ob računalniku odkrivali najlepše koticke Sicilije, spoznavali recepte za najboljše italijanske sladice in spoznavali jezikovne razlike med sicilijanskimi dialekti in italijanščino. Ugotavljali smo, kako bogat jezik je italijanščina in ni se mogla načuditi, da slovenščina ne premore niti treh poštenih kletvic /.../

Različnost italijanske mentalitete, ki smo jo v skupnem tednu izkusili, je bila najbolj izrazita ob pozdravljanju, saj smo se naobjemali in napoljubljali za nazaj in za naprej. Ja, pa ura ji je bila, kot smo videli, bolj modni okras kot kakšen resen, upoštevanja vreden element. Sleherno jutro nas je skrbelo, ali bodo otroci do časa pri pouku, saj je še slabih 10 minut pred začetkom pouka zgledalo, kot da se pouk začne eno uro kasneje. Naši gostji se zjutraj res ni nikamor mudilo, medtem ko je Ana živčno postopala pred vrati, kako pozni bosta spet.

Ja, to je bil pester in nepozaben teden: teden, ko je bilo doma po hiši kot po čudežu vse pospravljeno, ko ni nihče nad nikomer povzdignil glasu, teden, ko smo se presmejali kot že dolgo ne - v glavnem teden, ki bi človek z lahkoto raztegnil na celo leto in naprej.
/.../

Ja in za "dobro in polno mero" smo zadnje dni še "sotrpeli" z našo simpatično gostjo, ki ji je zaradi sramežljivosti mladega žirovskega fanta po šivih pokalo mlado srce. Takrat je svojo ramo za jokanje prislonila žena in sta se z Miriam po žensko "spopadli" s težkimi pubertetniškimi problemi.

V imenu cele družine lahko mirno rečem, da je bilo naše osemdnevno skupno življenje res lepa in bogata izkušnja. Čeprav je bila Ana kot gostiteljica po 8 dneh že precej pri koncu z močmi in vsa nenaspana, bodo - ko se spočije in naspri - ostali samo lepi in neponovljivi spomini, ki jih ne bomo nikoli pozabili. Še naprej ostajamo v stiku z našo gostjo in njenimi starši in - kdo ve? - morda se že kmalu ponovno srečamo.

Vili Eržen

* * *

Paulina je bila zelo prijetna in simpatična obiskovalka. Preživeli smo lep, Mia tudi

naporen teden. Seveda upamo, da je bil za Paulino predvsem lep in manj naporen.

Bojan Gantar

* * *

Gostovanje v sklopu projekta Erasmus + I feel wood – for good je bilo za našo družino prva tovrstna izkušnja. Že dolgo pred samim gostovanjem, ko smo se šele odločali, ali bomo sprejeli kakšnega učenca oz. učenko, so bila vsa tri dekleta nad idejo izjemno navdušena in so že takrat načrtovala, kje bi kdo spal in kaj vse bi lahko počeli. Že s tega vidika se nama je zdelo zelo pomembno, da bi bila to za nas pozitivna izkušnja, saj so si dekleta od tega res veliko obetala in so imela visoka pričakovanja.

Tako smo se ob novici, da bomo gostovali 14-letno učenko s Poljske, vsi zelo razveselili, po drugi strani pa se nam je postavljajo kar nekaj vprašanj in tudi skrbi, ali bo vse potekalo tako, kot smo si želeli. Sedaj, ko je to že za nami, lahko z veseljem rečemo, da je bila to za nas enkratna in neponovljiva izkušnja, ki nam bo za vedno ostala v spominu. Vsi smo bili navdušeni in po tednu dni je bilo slovo za vse kar težko (dejstvo, da smo ob 3.30 uri zjutraj – ali bolje rečeno sredi noči – Gabrysho vsi pospremili do šole, pove vse ☺).

Če je bilo prve trenutke našega druženja morda še čutiti malo zadrege, je ta hitro izginila – predvsem s pomočjo otroške radovednosti in želje po spoznavanju.

/.../

Nam največja – neke vrste zahvala – pa je bilo to, da je Gabryshi zadnji dan, ki smo ga v celoti preživeli skupaj (sobota), več pomenilo to, da čas preživi z nami doma, kot da gremo na kakšen izlet. Tako smo skupaj klekljali, pletli zapestnice preživetja iz vrvi, igrali družabne igre, izkoristili sonce med dežjem za igre na igrišču, zadnji skupen večer pa preživeli tako kot prvega – ob skupnem sestavljanju sestavljanke. Ko smo pred spanjem naredili še kratko 'evalvacijo' in je vsak povedal, kaj mu je bilo v tem tednu najbolj všeč, smo teden zaključili z zelo lepimi občutki, saj smo

ugotovili, da je bila ta izkušnja vsem zelo dragocena in da smo bili najbolj zadovoljni s trenutki, ki smo jih preživeli skupaj.

Kljub temu, da je bil to za nas poseben izziv, lahko sedaj rečemo, da smo ga bili zelo veseli in da to zagotovo ni bilo naše zadnje gostovanje – upamo, da nam bodo tudi naslednja ostala v tako lepem spominu.

Za konec pa še, kaj o gostovanju Gabryshe menijo naša dekleta:

Nina

Cenim to, da sem lahko gostovala učenko s Poljske. Odlično sva se ujeli. Večjih težav s sporazumevanjem nismo imeli in hitro smo se lahko prilagodili željam in dejavnostim. Kljub vsem skrbem in zadregi je bilo skoraj lepše, kot sem si na začetku lahko predstavljala. Izkušnja mi veliko pomeni, saj sem spoznavala tuje dežele iz prve roke in mi bo veliko lažje, če bom še kdaj gostovala ali sama kam odpotovala. Bogatejša pa nisem samo za znanje, ampak tudi za novo prijateljico ☺.

Rebeka

Zelo mi je bilo všeč, ko smo se zunaj lovile. Zanimivo mi je bilo, ko česa nisem znala povedati ter ko nas je Gabrysha učila poljskih besed. Uživale smo tudi na splošno, pletle z elastikami. Veliko smo se družile tudi pri večerji. Upam, da nas ne bo pozabila in da bo imela te dni, ki jih je preživela pri nas, v lepem spominu.

Kristina

Najbolj mi je bilo všeč, ko smo se igrale zunaj na igrišču.

* * *

Z Emily smo uživali in preživeli prijeten, vendar tudi naporen teden.

Ob prihodu jaz in Maja, moja mlajša sestrica, nisva bili preveč zgovorni, kasneje pa je šlo lažje.

Zjutraj smo ji pripravili zajtrk in poskusila je Čokolino, ki ga v Nemčiji nimajo. Skupaj sva se pripeljali v šolo. Povedala je, da imamo šolo zelo lepo okrašeno z napisi in barvami. Po programu in kosilu sva se skupaj odpravili na avtobus. Poleg je bil tudi Cene. Rekla je, da je zelo zgovoren in glasen. Na poti je občudovala, vse rastline, bujne barve in predvsem "zelo" visoke hribe. Vprašale me je tudi o kozolcu, saj ko so se peljali so jih videli vsepovsod. V angleščini sem ji poskusila razložiti in nekako mi je uspelo. Ko sva prišli do doma sva se odločili, da bova igrali družabne igre. Igrali sva se vse mogoče. Najprej mlin, potem človek ne jezi se, damo, šah (ki nobeni od naju ni šel najbolje od rok) ... Najbolj pa je bila navdušena nad igro Volkalca. Igrali smo jo čisto vsak dan po večkrat. To sva se igrali nekaj časa, dokler ni bil čas, da se odpeljemo na popoldanski program. Ogledali smo si vse mogoče čipk v obliki dreves, plodov, držav... Bilo ji je zanimivo, saj v Nemčiji tega prav tako nimajo. Ko sva odšli iz šole, smo odšli se na sladoled, potem pa domov. Ker je bil za njo naporen dan, smo v miru povečerjali in odšli sčasoma spat.

Zapisala: Ana Govekar

* * *

Giuliana iz Sicilije

Naša družina je gostila učenko iz Catanije na Siciliji. Po nekaj zadržanosti v začetku, predvsem s strani naše gostje, se je ta kar hitro vživela. Resda je bila skoraj večino časa na raznih dejavnostih in organiziranih aktivnostih s strani šole, vendar je bil čas tudi za klepete in spoznavanje različne kulture obeh narodov. Sicilija je imela skozi zgodovino res pestro dogajanje, zato ni nikoli zmanjkalo tem, o katerih smo se lahko pogovarjali. Nekaj malega je bilo zadrege zaradi jezikovnih ovir, vendar smo se potrudili in izkoristili nekaj »tehnologije«, če je bilo potrebno.

V spomin se nam je vtisnil, predvsem zaradi obilice smeha, naslednji »nesporazum«. Zanimalo me je, kakšno aplikacijo na »pametnem« telefonu uporablja za komunikacijo s starši in prijatelji, sedaj ko je pri nas. Giulijano sem vprašal: »Kako komuniciraš s starši?« Odgovorila mi je: s telefonom. Sledil je dol in glasen smeh vseh nas in tudi solz smeha ni manjkalo. Še nekaj krat v naslednji uri ali dveh smo se smejali na ta račun.

Teden dni gostovanja je tudi zaradi pestrega programa zelo hitro minil in tudi s solzami v očeh smo se gostje in gostitelji poslovili in si zaželeli vse dobro.

Družina Klemenčič

* * *

Kakšna dva meseca nazaj me je sin Žan vprašal, če bi gostili enega učenca iz Italije, Nemčije, Poljske ali pa iz Bolgarije. Sama sem mu odgovorila, da to ni tako enostavno, da se moramo pogovoriti kot celotna družina in prav hitro smo sprejeli sklep, da ni problema, da brez skrbi lahko pride k nam na gostovanje eden izmed učencev iz zgoraj naštetih držav.

/.../

Pa smo ga le dočakali, našega Giorgija. Prispeli so eno uro prezgodaj in vsa presenečena sem dvignila telefon. Andrej Žakelj. Pravi, da so Bolgari prišli in naj pridemo po otroka. Po Giorgija smo se odpravili vsi: Žan, Urša, mož in jaz. Dečko je Žana takoj spoznal, pritekal je k nam, se nam vljudno predstavil in odpeljali smo se domov. Že med potjo ga je mož v angleščini spraševal, kako je potekala vožnja, koliko časa so se vozili, če je zelo utrujen ... in občutek sem dobila, da nas popolnoma nič ne razume. Ko smo prišli na dvorišče in smo imeli doma spušenega psa, sem ga vprašala, če se boji psov. Tako meni kot možu je odgovarjal samo z besedami *tako tako*. Kasneje smo ugotovili, da kadar začne z besedami *tako tako*, takrat ne razume,

kaj mu želimo povedati oziroma ga vprašati.

/.../

Popolnoma nezahteven fant bi nenehno samo govoril. Urša ga ni nič razumela, zato ni drezal vanjo (je mene spraševal, kako in kaj je z njo), Žan se je zvečer po deseti uri umaknil v sobo, češ da se mora še učiti, mož je gledal televizijo, jaz pa sem bila primorana debatirati z Giorgijem. Prav vidno izmučena od poslušanja, prevajanja, pantomime in razlaganja sem bila najbolj vesela, ko so se Bolgari in naši gostitelji vsak večer med osmo in deseto dobili na igrišču in se mi ni bilo treba pogovarjati z gostom. Sicer sem pa nekaj le razumela. Giorgij je nenehno ponavljal, kako lepo je pri nas. Pa ne samo pri nas, temveč tudi v Žireh, v Sloveniji. Všeč mu je bilo zelenje, mir, čist zrak, ptičje petje. Nenehno je spraševal, kako se v družini razumemo, kako čustvujemo ... Pravi je, da prihaja iz industrijskega dela mesta Pleven, kjer živi v bloku s sestro, mamo in očetom. Mama je šivilja v tovarni brisač, oče invalidsko upokojen /.../ »Teško je ...,« je velikokrat ponovil. In verjamem mu.

Skratka. Preživeli smo čudovit teden, poln novih modrosti, izzivov, pričakovanj in mislim, da smo postali dobri gostitelji. Prepričana sem, da se je Giorgij pri nas dobro počutil, da je bil toplo sprejet in da nas bo ohranil v lepem, nepozabnem spominu. Pravi, da se bo naučil slovensko in nas prišel obiskat.

Giorgij, vedno si dobrodošel pri nas doma. Moj napotek njemu pa je bil, naj se najprej nauči dobro angleško, potem pa naj se prične učiti še slovensko. Glede na popolnoma nezahtevnega gosta, ki je neprestano ponavljal besede »ne se pritisnjavat«, kar pomeni »ne obremenjujte se z menoj«, je bilo preživljanje časa z njim zelo

prijetno in zanimivo ter polno smeha in zabave ob nerazumevanju drug drugega. Žan je bil po tednu bivanja z njim vidno utrujen, da je venomer ponavljal, da mu je super, da mu je hudo, ker morajo že domov, saj si je našel najmanj 5 novih prijateljev, s katerimi so še vedno vsak dan na vezi preko socialnih omrežij, s katerimi se je odlično ujel pa še prevajali so mu lahko. Edino hudo mu je bilo za to, da se s svojim gostitom ni mogel kaj dosti pogovarjati.

Zadnji dan, v soboto, smo ga odpeljali v Ljubljano. Še enkrat si je lahko ogledal stari del mesta, potem smo odšli na kosilo in po kosilu v City park. Tam so si fantje (še en predstavnik Bolgarije, naš Giorgij, Kristjan Kolenc Jereb in Žan) ogledali trgovine, starši pa smo klepetali ob kavi. Malo me jezi, ker je bilo vreme slabo, saj bi ga sicer ob lepem vremenu odpeljali pogledat krasote našega morja. Pa drugič.

Pa srečno pot, dragi Giorgij. Ne bomo te pozabili. /.../

Polona Sedej

* * *

Do letošnjega Erasmus + smo v našo družino sprejeli že goste iz dveh različnih evropskih držav ter dobili še dodatno potrditev, da smo si ljudje različnih narodnosti kar precej različni v svojih navadah ter da za vsak narod resnično veljajo določene značilnosti. Tokrat smo gostili simpatično dekle iz Italije. Po zunanosti bi lahko rekli prava Italijanka - manjša postava in temni lasje. V angleškem jeziku se je z Italijani težko sporazumevati, običajno stvari povedo »po ovinkih«, tako da preprosti prevodi z Google prevajalnika pogosto ne zadostujejo za hitro komunikacijo. Vendar pa se da z dobro voljo, vztrajnostjo, mimiko obraza, kretnjami rok ter njihovo odprtostjo premagati vsako oviro. Mislim, da so tako

gostje, kot tudi mi gostitelji, preživeli prijeten, poln novih izkušenj in tudi kar naporen teden. Hvala, da smo bili lahko del te skupine.

Družina Pirnat

* * *

SICILIJANEC MATTIA NA OBISKU PRI NAS

Priznati moram, da sem se za gostovanje tujega učenca sprva odločila z namenom, da bi podobno izkušnjo lahko nekoč doživel tudi naš Drejc. Pri odločitvi nismo kaj prida oklevali, vendar pa bolj ko se je datum prihoda bližal, bolj nas je začelo skrbeti, čemu vse se bo treba prilagoditi. Po eni strani namreč razen nekaj »rojstnodnevnih« nočitev daljše družbe še nismo imeli, po drugi strani pa smo želeli našemu gostu nuditi največ kot lahko.

Mattia, italijanski učenec šole F. Petrarca iz Catanie na Siciliji /.../ je tisto nedeljo iz *Go Opti* kombija izstopil, izstrelil pogled in nagib glave proti Drejcu in led je bil takoj prebit. Naslednje tri ure sta mladeniča preživela tako, kot sta v naslednjem tednu preživela še kar nekaj prostih ur: na stadionu ob brcanju nogometne žoge.

Ko smo ravno pri prostih urah – teh v tem tednu gostovanja ni bilo prav

veliko za nikogar. Še zlasti ne za učence (kaj šele za koordinatorko gospo Majo:-)). Naš Mattia je bil vsak večer utrujen. Komunikacija s simpatičnim gostom je bila na nezavidljivi ravni. Ugotovila sem, da zna Mattia kar dobro angleško – brati, pisati in jo tudi izgovarjati - z občutnim italijanskim naglasom. Razumevanje pa je bil obojestranski problem. Na vsak, ampak res vsak naš stavek, ki je obsegal vsaj dve besedi, je sledil obvezni: *What?* In nato obrazlaganje, gestikuliranje ali *google translate*. Proti koncu tedna smo fanta naučili kar nekaj slovenskih besed. Vsaj naš najmlajši – Jaka mu je z učenjem neprestano krajšal čas, da ne rečem težil. In komunikacija se je vidno izboljšala:

- Dobro jutro.
- Dobro jutro.
- Kako si?
- Uredo.
- Dober tek.
- Huala.

ltd.

Drejca in Mattia zjutraj pred odhodom v šolo

Foto: Jurij®

Strašno nezahteven fant, ta Mattia. Dobro vzgojen, priden učenec, lepo je skrbel za svoje stvari. Bil je tudi zelo obziren: v nedeljo, ko smo zjutraj vsi malo dlje podremali, se je zbudil že ob pol osmih in je bil potem tiho kot miška v svoji sobi, vse dokler ga nismo poklicali k zajtrku. Niti enkrat se ni

pritožil čez kako stvar; če ga je kaj motilo ali je bil npr. lačen – mi o tem ne vemo nič in lahko le upamo, da je bilo vse OK. Pogovorov ni nikoli začel sam, z izjemo sredinega večera, ko je po celodnevem izletu po Ljubljani in Postojni in nato še druženju s prijatelji *in the park* (igrišče pri Muru, op.p.), prišel ob pol enajstih do mene in mi mirno rekel: *I have sickness*.

Najbrž sem malce menjavala barve po obrazu, vsekakor nisem takoj odgovorila. *Do you know what is – sickness?*« O, ja, vem: *Trouble*.

Vprašala sem Drejca, kaj so jedli in počeli čez dan, pa sem iz prve dobila le pameten nasvet: »Pokliči Majo! Je naročila, da moraš takoj poklicati, če je kaj narobe.« O jej, a tudi za *sickness*? Dajmo poskusiti najprej s čajem. Vprašala sem tudi Mattio, ali se mu je to že kdaj zgodilo, pa je potrdil, da se mu je že večkrat in da potem on vzame *bicarbonato* in vse je OK. Uf, soda. Soda, ki jo uporabljam pri peki, je iz predala čudežno izpuhtela. Mogoče jo ima babi? Babi, naša rešiteljica je ob enajstih zvečer od nekod izkopala sodo, rekoč, da jo običajno uporablja pri pranju perila v pralnem stroju. Po rahli skepsi, ali bo naš Mattia lahko brez težav prebavil tovrstno sodo, smo se prepričali, da je to jedilna soda, ki mu bo prav gotovo dobro dela. Mattia je čez 20 minut spal kot dojenček (smo preverjali, ali v resnici diha), zjutraj pa je bil kot nov in pripravljen za Bled. /.../

Najlepša, in to za vse, pa so bila skupna večerna druženja.

Ob večerji

Foto: Primož

Ujeti v neznosni ritem vsakdana smo tudi mi kar malo pozabili na to, koliko in kaj pomeni, da se družina vsaj enkrat v dnevu skupaj usede in vsak član v miru oriše dogodke dneva, potarna o storjenih krivicah, naredi načrte za naprej... in se nasploh obnaša kot družina. V današnji Sloveniji, ki se ozira za vrednotami zahodnega sveta (Žiri so zaenkrat še mala oaza, ki še ni povsem zastrupljena), vrednota – družina – ni več prava vrednota. Smo ena čudna mešanica: velikokrat službe od nas zahtevajo, da smo na voljo bolj ali manj vse dni in neredko v pozne večerne ure, po drugi strani pa delamo vsi – moški in ženske. Enakopravnost za vse! Teden ali dva dopusta, od tega dva dni pakiranja in vmes (zmešani od teh novih vrednot), naveličani otroških zahtev po pozornosti, komaj čakamo, da se življenje vrne v stare tire. In če je tako, se bomo lahko kmalu vprašali, kaj sploh je družina. Otroci se bodo morali popolnoma prilagoditi na samostojno odraščanje.

Ne rečem, da je povesod, vedno in z vsemi tako. Saj se vsi trudimo po najboljših močeh, da bi bilo nam in našim bližnjim čim bolj lepo. Je pa družba vsekakor vedno bolj tako naravnana. In zato morava oba izraziti res iskreno zahvalo za tako priložnost, da lahko ob skupnih večerjih, izražanju dnevnih vtisov, občutij, hahljanju naših najstnikov zaradi stvari, ki jih midva (hvalabogu) ne veva... pretresemo naše vrednote in ponovno postavimo družino na mesto, ki ji po pravici pripada. Gre za krepitev zaupanja, ohranjanje vezi, postavljanje mej in spoštovanje. Tako: glede na vse skupaj bomo nekoč veseli, če bo Drejc (ali Jurij ali Jaka) nekoč za kratek čas član neke druge družine, skupnosti. Še bolj pa cenimo dejstvo, da smo na račun Erasmus+, našega Mattia, ki se je izkazal kot izjemno pošten in krasen *mafioso*, in gospe Maje, ki ji pomanjkanja zanesenjaštva, poguma in trdega dela res ne moremo očitati :-), prišli do novih – starih spoznanj in izkušenj, za kar smo neizmerno hvaležni.

Drejc, Jurij, Jaka
Maja in Primož Erznožnik

* * *

Odkar je Katarina prišla iz obiska Sicilije s projektom Erasmus+, smo z navdušenjem pričakovali gostjo, ki bo ob naslednji izmenjavi prišla k nam. Prišla je Julia iz mesta Police na severu Poljske. Ob prihodu je bilo za njimi več kot dvanajst ur voženj z vlakom in letalom. Kljub utrujenosti si je po večerji z veseljem ogledala okolico in ugotovila, da

se Žiri precej razlikujejo od njenega kraja, predvsem po pokrajini in naravi. Ves teden so obiskovalci in domači otroci imeli bogat program, kjer so dobro spoznali Žiri, Slovenijo in tematike iz projekta I feel wood – for good. Že prvi dan so se v šoli seznanili s klekljanjem in Julia je bila navdušena, tako da sta s Katarino klekljali tudi doma. Všeč nam je bilo, da sta bili Katarina in Julia enako stari, tako sta imeli veliko skupnih tem, ki povezujejo najstnike od kjerkoli. Iz pogovorov smo ugotovili, da prav velikih razlik v načinu življenja pri nas in na Poljskem ni, vseeno pa ima vsak kraj in država svoje posebnosti. Zanimiv nam je bil poljski jezik in kar nekaj nas je naučila povedati v poljščini. Veliko smo prevajali tudi poimenovanja hrane, ki smo jo jedli. S Katarino sta sestavili slovarček osnovnih besed in fraz v slovenščini in poljščini. V življenje naše družine se je dobro vključila, kljub temu pa je nismo mogli prepričati, da bi doma obula copate ampak je vztrajno trdila, da jih ne potrebuje in je lahko bosa. S tem nam je potrdila, da smo Slovenci z uporabo domačih copat za nekatere nekoliko nenavadni. Od izletov ji je bil najbolj všeč obisk Blejskega otoka, navdušili pa so jo tudi zarodki človeške ribice v Postojnski jami, saj te podzemne živali do sedaj ni poznala. Teden je res hitro minil in ob slovesu smo spoznali, da je za nami čudovita izkušnja. Vesela sem, da sta Katarina in Julia še vedno v stiku.

družina Pivk

* * *

Vsi v družini, zlasti pa najmlajši Jon, ki je bil gostitelj v najožjem pomenu, smo nestrpno pričakovali nedeljo, ko smo za teden dni dobili novega družinskega člana. O njem smo vedeli le najosnovnejše, vse drugo pa je bila skrivnost, zaradi katere smo bili še bolj radovedni.

Leon nas je že na prvi pogled prijetno presenetil. Bil je sicer nekoliko bolj tih in zadržan (kar za ostale družinske člane ravno ne velja), hkrati pa je dobrohotno sprejemal vse naše navade, ravnanja, predloge in tudi kakšno »vzgojno pripombo«. Zelo dobro je komuniciral v angleškem jeziku, ob koncu tedna pa je znal celo nekaj slovenskih besed.

Moji trije fantje so ga sprejeli medse, kakor da je njihov brat. Sicer Leon in Jon nista bila veliko doma, pa vendarle ... Skupaj so igrali košarko na ulici, naredili nekaj krajših izletov s kolesom, pokazali so mu atovo kmetijo in živali, ki jih ima Leon zelo rad. Celo slovensko nadaljevanko Usodno vino je spremljal z navdušenjem.

Sama sem si seveda dala opraviti s pospravljanjem in kuhanjem, saj sem želela na tak način pokazati gostu, da je pri nas zaželen. Vesela sem bila, ker je bil Leon pripravljen poizkusiti slovensko in našo domačo hrano.

Za konec še anekdota: ko sem vsako jutro pripravljala raznolik in bogat zajtrk, sem po nekaj dneh opazila, da Leon ničesar ne pije. Vprašala sem ga, kaj si pravzaprav želi za jutranji napitek, pa mi je odgovoril, da je njegova edina pijača gazirana mineralna voda, od jutra do večera. Zdelo se mi je kar malo hecno, a mu je Jon takoj razložil, da lahko tej pijači pri nas reče kar radenska.

Za konec lahko rečem, da je bil obisk nemškega učenca za našo družino velika obogatitev, prijetna izkušnja in z veseljem bomo ob naslednji priložnosti gostili še kakšnega učenca.

Mateja Velkavrh

* * *

Že pred napovedano izmenjavo učencev smo se pogosto pogovarjali ter usklajevali naše želje in pričakovanja, kako bomo naše utečeno tedensko delo in prosti čas prilagodili napovedanemu urniku prihoda gostje v našo družino.

Ob prihodu Gaje so bile vse skrbi odveč, saj smo se novi članici in napovedanemu urniku hitro prilagodili. Tudi z jezikovno oviro ni bilo problemov, dekletič sta med seboj uspešno

komunicirali v angleščini, pogovor z mano je večinoma potekal v italijanščini. Vedno smo bili v stiku tudi z njeno mamo, si dopisovali, izmenjevali fotografije.

Bila je odprta in poslušna gostja, tudi radovedna, pokazala je svoja občutja, povedala, kaj ji je všeč in kaj potrebuje.

Zanimalo jo je, kako se kaj naredi, iz katerih sestavin je določena hrana, kakšne navade imamo pri prehrani. Večina naše doma pripravljene hrane ji je bila všeč, še posebej krompir, »čevapčiči«, slaniki, razne juhe, pecivo ...

Otroci so večino prostega časa preživeli ob skupnem druženju z družino in skupaj na igrišču, bowlingu, plavanju .., le za spanje je zmanjkovalo časa.

Všeč ji je bila narava, gozdovi, naš način življenja v stiku z naravo.

Ob slovesu je zatrdila, da bo k nam še prišla.

Vida Cankar

* * *

Izmenjava učencev v okviru različnih mednarodnih projektov ponuja pomembno priložnost za učenje jezika, medkulturnih razlik in značilnosti kultur in držav, vključenih v projekte. Ker je bila hči deležna možnosti, da se je novembra 2016 udeležila gostovanja na Siciliji, smo v tednu med 17. 4. 2016 in 24. 4. 2016 tudi v naši družini gostili učenko iz Nemčije.

Z Bianco se je hči Lučka slišala že pred prihodom nekajkrat po Skypu. To je tako gostiteljici kot gostji predstavljalo dragoceno prvo spoznavanje. Že ob samem stiku po Skypu smo videli, da naša gostja zelo dobro govori angleško, kar je precej pomembno za lažji potek gostovanja. Bila je prijetna in nezahtevna gostja, zelo vljudna, uvidevna, umirjena, delovna in razgledana. Skratka taka, kot bi jo izbrali, če bi izbirali sami.

Otroci so v času izmenjave imeli veliko aktivnosti, ki so bile razporejene čez cel dan. Nekatere aktivnosti so počeli skupaj z gosti (izlet, delavnice, dobrodelni sejem, obisk posameznih ur pouka v slovenščini ipd.), spet druge so bile ločene (pouk za učence gostitelje, obiski za goste v raznih podjetjih, v šoli za otroke s posebnimi potrebami ipd.). Taka organizacija je omogočila, da učenci gostitelji niso preveč izostajali od pouka, hkrati pa so se še vedno lahko veliko družili s svojimi gosti. Tudi kot družina smo bili povabljeni k nekaterim skupnim dejavnostim, ki jih je bilo ravno prav za malce povezovanja med

gostiteljsko družino, gostujočimi učenci in ostalimi gosti. Vse aktivnosti so bile zelo dobro načrtovane, starši smo pravočasno prejeli vse informacije, potrebne za nemoten potek izmenjave.

Vlogo gostiteljev se mi zdi, da so učenci iz OŠ Žiri sprejeli s ponosom. Tudi po končanih aktivnostih so se veliko družili in z veseljem je bilo videti ob večerih 20 do 30 otrok, ki na igrišču z vneto igrajo košarko ali klepetajo na igralih.

Učenci, katerih družine so bile pripravljene gostiti učence iz partnerskih držav, so se že pred gostovanjem povezali in naredili načrte za skupna druženja glede na to, iz katere države izhajajo gostujoči učenci. Tudi tekom izmenjave je bila večina od njih kar dobro povezana in so se družili tudi med prostim časom. Tako smo se v soboto, 23. 4. 2016, tri družine, ki smo gostile dekleta iz Nemčije, odločile za skupen izlet na Primorsko. Obiskali smo strunjanski klif, Piran z akvarijem in se odpravili do Bernardina. Na koncu smo druženje zaključili s skupno večerjo v enem od lokalov v Žireh.

Izmenjavo tako ocenjujem kot zelo pozitivno izkušnjo tako za nas starše kot za naše otroke, ki so gostili, in našo družino kot celoto. Tudi na splošno verjamem, da so tovrstne izkušnje neprecenljive za vse sodelujoče – učitelje, šolo, starše, učence gostitelje in goste.

Kar pa nam staršem pomeni največ, je občutek, da so bili z dogodkom in gostovanjem zadovoljni vsi – tako naši otroci kot tisti otrok, ki smo ga gostili. Tako je trud za časovno usklajevanje in nekaj prilagajanja poplačan z vtisom, da smo se vsi imeli lepo.

Tjaša Žakelj

* * *

Med 17. 4. in 24.4. smo v naši družini gostila fanta iz Bolgarije Viktorja Stancheva.

Teden preživet z njim je bil zanimiv. Sprva je bil malce zadržan, zaprt vase. Najbolj me je motilo, da je med večerjo, zajtrkom ... tipkal po telefonu. Ko smo ugotovili, da njegova angleščina ni ravno najboljša, sem prišla do ugotovitve, da je na ta način reševal stisko. No, pa smo tudi to rešili, smo pa kakšno besedo kar po slovensko rekli in se na ta način zmenili. Tako mu ni bilo več nerodno in ovire so padle. Maks se je z njim zelo trudil in mislim, da mu je bil za to hvaležen. Prav posrečena sta se mi zdeli, ko je Maks njegovega Viktorčka kar naložil na kolo in ga vozil po Žireh.

Ko sem po prvi večerji razočarana ugotovila, da žlikrofov noče niti poizkusiti, sem se hitro pozanimala o njegovih najljubših jedeh, tako da kasneje ni bilo več težav. Pač nismo komplicirali s slovenskimi jedmi in se prilagodili njegovemu okusu.

Dnevi so sicer minili zelo hitro. Pohvalno s strani šole, da so bili zelo zaposleni. Glede na to, da so imeli tudi kosila v šoli, se mi je zdelo, da smo starši bistveno manj obremenjeni kot pred 4 leti, ko je hčerka Petra gostila Slovakinjo.

Morda kot zanimivost: Maks je v soboto praznoval rojstni dan. Ko sta z Viktorjem še spala, smo ostali člani družine vstopili v sobo in mu začeli peti Vse najboljše ... Ja, takrat pa Viktorju res ni bilo čisto nič jasno. Ha ha ...

Naj povzamem: to je bila zelo prijetna preizkušnja. Za vse nas posebej pa za Maksa zelo dober trening angleščine. Skratka, super!

Marica Trček

* * *

Mi smo imeli fanta iz Italije, seveda najlepšega ☺, ki je poskrbel za pester teden, saj je to za nas bilo res nekaj čisto drugačnega.

Prvi dnevi, so bili kar težki, saj je bil jezik tisti, s katerim je bilo kar nekaj težav. Tako iz moje strani kot iz njegove. Z dnevi nam je pa kar uspevalo. Počasi smo se spoznavali in se trudili za lepe dneve.

Veliko lastnosti, ki smo jih prej slišali o Italijanih, posebej o Sicilijancih, drži.

Naš Salvo je bil zelo vljuden, prijazen, predvsem je zmeraj skrbel, da je bil lep. Zato je bila kopalnica kar njegova tudi do enajstih zvečer.

Od mize ni vstal, dokler nismo vsi vstali ali pa je vprašal za dovoljenje, kar pri nas ni navada.

Zamujanje vsepovsod je vsakodnevno.

Povezanost s starši pa je pri njih res intenzivna. Z mamo sta bila na vezi vsak trenutek, ko je imel čas.

Mislil, da je bila iz njene strani večja želja, he he.

Najbolj se mi je vtisnilo v spomin par dogodkov.

Drugi dan bivanja pri nas je moral mami razkazati celo hišo seveda po Skypu. Zgledalo je precej hecno. Drugi dan sem tudi iz njegove noge reševala trn, ki ga je dobil pri pohodu po Žireh. Sem imela, kar nekaj gledalcev. Nik in seveda tudi mama na Skypu 😊. Z nekaj smrkanja je operacija uspela.

Tretji dan in naprej, ko se je že malo udomačil, postavljene ure za spanje ni bilo več. Kopalnica je bila njegova druga soba. V njej je prebil kar nekaj časa. Za kopanje, friziranje in pogovore.

Četrty dan in naprej sem komaj ugotovila, kaj je, ker nič ne je. Ne sadja, ne mesa, niti ni znal povedati, kaj je. Tako da smo vedno odprli hladilnik in je pokazal, kaj bi. Vse ostalo pa sem panirala, ker edino tako si mu hrano skrila, kar je pa z navdušenjem vse poslikal in pojedel 😊

Peti dan se je začelo nagovarjanje za v SPA (Atlantis). Vsi so vedeli, da gremo v Atlantis, samo jaz ne. He he he. Tako da sem se v soboto temu predala in jih peljala. Nepopisen užitek. Italijanska dekleta so seveda ob odhodu zamujala, ker so morala še zadnji moment malo pojesti v restavraciji. Vsi ostali pa smo jih čakali. Že prej smo se v recepciji dogovorili, da imamo italijanske otroke in če nam oprostijo za zamude, da nam niso računali dodatne ure.

Zadnje dni so se zvečer dobivali na igriščih. Tam so res uživali se družili z ostalimi.

Skratka. Jaz sem se na fanta navezala, na njegovo mamo tudi, seveda tudi na njegovo sestrico Ludovico.

Mama nas je že vabila na Sicilijo. Tudi Nika, da pride na počitnice. Kdo ve, mogoče kdaj 😊

Nauk zgodbe je, da je njihov način življenja bolj umirjen, zato manj stresen. Živijo umirjeno, počasi in eden za drugega.

Simona

